

panelið

Føroyskur átrúnaður:

Um skrivi-diarré og døming í føroyskum andslívi

Í mínum arbeiði sum blaðmaður havi eg fyrri langari tíð síðani lagt til merkis, at tað, sum vekir størstan ans millum fólk, er tá bløðini hava greinir, sum onkursvegna nema við átrúnaða ella sex (porno).

Tá hesar blaðgreinir koma, so er heilt víst, at »eldur kemur í« — við hvørt er so galið, at alt »futtar av«.

Herfyri varð slept ein atombumba beint niður millum »heilagar« føroyingar og »ófréstar« føroy-

ingar — ein atombumba, sum lendi mitt í føroyskum átrúnaðarlívi.

Hendan atombumba var ongín annar uttan Richard Wurmbrand (Orsaka at eg nevni hann — eg lovaði annars blaðstjórnini á Sosialinum, at eg ikki skuldi nevna hann, fyrri ikki at seta »eld í aftur«).

Nú er Wurmbrand farin, men sum við øllum øðrum atombumbum, so virkar hon leingi aftaná.

Men tó eru føroysku

trúarbólkarnir farnir til arbeiðis av nýggjum — og alt gott um tað.

Hvi á bakbeininini?

So er spurningurin:

Hvi leypa so nógv upp á bakbeininini, tá talan er um átrúnaða?

Ein partur av svarinum er hesin:

Allir teir ymsu trúarbólkarnir halda seg hava rætt (heldur onki ilt um tað), men so sanniliga um

teir (fleiri teirra) spilla fólk út í bløðum og aðrastaðir. Hvi gera teir hetta?

At døma ella fordøma eitt annað menniskja ella ein trúarbólk er beinleiðis imóti uppskriftini hjá trúarbólkum og menniskjum.

Tú skalt ikki døma, sigur halgabók. Og tað er her, sjálvur kjarnin liggur — tað er her, frensurin liggur og lúrir. Her liggur tann fatali brølarin hjá okkum øllum — tað er bara tað, at tað sæst betri, tá tað verður sagt á

einum mæti ella í einum blaði.

Dómarar

Eg kann ikki gera við tað, men tað er hetta eg havi so nógv imóti hjá føroyskum trúarbólkum.

Allir trúarbólkir hava rætt at vera til, men ONGIN hevur rætt at døma ein annan.

Sambært halgabók, so verður tað ongín »heilagur« maður á hesi jørð, sum skal hava tað arbeiði at døma meg, tá tann tíðin einaferð kemur, og eg fari heldur ikki at finna meg í, um nakar dømir meg, meðan eg enn gangi her.

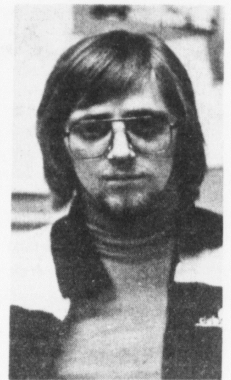
Og ei heldur skal tað fella í mín lut at døma nakran nakrantíð — tibetur.

Men minnst bara til, at kalla seg kristnan ella frelstan og síðani gera seg inn á onnur og kalla tey heidningar ella krist-avnoktarar, tað er ikki rætt sambært uppskriftini.

Menn hava verið frammi í bløðunum í seinastuni, har teir hava lagt fólk undir bæði eitt og annað.

Eg haldi, vit øll gott kundu verið hendan heila-

Í dag:

Sigmund Poulsen

vavstur og hesa skrivi-diarré fyrirtuttan.

Vælsignaðir gevið upp at við hesum illgitingum og ábreiðslum — latið hvønn annan hava frið. Og ikki minst: Fylgið uppskriftini og reglunum, tit umboða.

Takk.

Sigmund Poulsen

Bert eitt undur kann forða kríggi í Miðeystri

Hetta sigur forsetin í Sýrlandi, Hafez al-Assad í einari blaðsamrøðu um støðuna Israel-arabarlond, ið kunngjerd er í Damaskus og Paris. Sjálv-

sagt vil eg ikki siga, at friður ongantíð kann gerast veruleiki, men eg kann siga so mikið, at um vit ikki komandi tíð fara at berjast móti Israel, so er

tað eitt undur. Hetta merkir ikki, at vit ikki virða Genève-fundir og aðrar friðarroyndir, legði Hafez al-Assad afturat, men hann visti samstund-

is til, at arabaralond nýðast at taka annað skinn um bak, um politiskar royndir at fáa í lag ein rættvisan og haldgóðan frið í Miðeystri ikki bera á mál. Eg beri stóran ótta fyri, at tað fyrr ella seinni kemur til skarp-skeringar fyri álvara millum Israel, Sýria og onnur arabaralond. Sýria er tað land í Miðeystri, ið hevur veitt arabarum í Israel mestan stuðul, og sum hevur havt herfólk í bardaga við israelskar hermenn ferð eftir ferð.

Hafez al-Assad

Automatisk postumbering

Stór skrivstovu og i-búðahús í Moskva fáa nú automatiska postumbering. Posturin verður avhentur við inngongdina í skildum líki, og so verður hann við einum elevatori byttur út til móttakararnar í smáum konteynarum.

Tað eru nógv ár síðani tann fyrsti Volvo kom á marknaðin, og hevur hann síðani verið ein av teimum bilum, sum hevur havt longest livialdur.

Síðani teir fyrstu komu, er sniðið broytt nógv, eina mest hesi seinnu árin — og er hann í dag ein bilur, har trygd og vakurleiki er blandað sera væl saman. Verksmiðjan hevur lagt stóran dent á at skapa ein bil, sum er m.a. lættur at koyra, góður at sita í, og sum man vera ein tann tryggasti á marknaðinum.

Volvo seriurnar, 240 og 260 1978 model, eru komnar á marknaðin. Tær størstu broytingarnar eru ikki beinleiðis sjónligar:

Lakeringin er vorðin nógv betrað (verksmiðjan hevur lagt 25 mill. kr. í ein nýggjan lakeringshátt), setrini eru gjørd betri, og ein sera væl móttikin nýggjheit er, at sami lykil nú kann nýtast bæði til at starta við og at opna hurðarnar við.

Volvo fæst við fleiri motorstöddum, líka frá 90 HK/DIN og upp til 140 HK/DIN. 240 serian hevur 4 cyl. motor meðan 260 serian hevur 6 cyl.

Prisirnir eru sera ymsiskir, frá 71.700 (242L) til 131.800 (265 GL Stationcar).

Bilurin verður innfluttur og seldur av P.F. Brøður Petersen, Fuglafjørður.

motor-teigurin

Nógv betraður

